

MÜSLÜMANIN YARDIMINA KOŞMAK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Nahmeduhû bi-cemîi mehâmidih... Lehü'l-hamdü kemâ yenbeği li-celâli vechihî ve li- azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l- âhirîn, seyyidinâ ve senedinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

مَنْ مَشَى فِي حَاجَةٍ أَخِيهِ، كَانَ خَيْرًا لِّهِ مِنْ
اعْتِكَافٍ عَشْرِ سِنِينَ؛ وَمَنْ اعْتَكَفَ يَوْمًا ابْتِغَاءً
وَجْهِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، جَعَلَ اللَّهُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ النَّارِ
ثَلَاثَ خَنَادِقَ، كُلُّ خَنَدَقٍ أَبْعَدَ مِمَّا بَيْنَ الْخَافِقِينَ

(طس. ك. هب. خط. عن ابن عباس)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 444/14 (*Men meşâ fî hâceti ahîhi, ve beleğâ fîhâ, kâne hayren lehû min i'tikâfi aşri sinîn; ve men i'tekefe yevmen, ibtiğâe vechi'llâhi azze ve celle, ceala'llâhu beynehû ve beyne'n-nâri selâse hanâdika, küllü handekın eb'adü mimmâ beyne'l-hâfikayni*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi cümlemizin üzerine olsun... Rabbimiz ibadetlerimizi kabul eylesin... Dünya ve âhirete müteâllik dileklerimizi ihsan eylesin... Efendimiz, peygamberimiz, numûne-i imtisâlimiz Muhammed-i Mustafâ (*Aleyhi efdalü's-salevât ve ekmelü't-tahiyât ve't-teslimât*) Hazretleri'nin hadîs-i şerîflerinden bir demet okuyup izahına çalışacağım. *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 445. sayfasındaki hadisler...

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izahına başlamazdan önce, buyurun beraberce başta efendimiz, Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri olmak üzere, cümle enbiyâ ve mürselînin, başta sâdât ve meşâyih-i turûk-u aliyemiz olmak üzere cümle evliyâullahın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, ashâb-ı hayrât u hasenâtın, âhirete göçmüş olan yakınlarımızın;

Okuduğumuz kitabı te'lif eylemiş olan Gümüshaneli Hocamız'ın, kendisinden feyz aldığımız Muhammed Zahid Kotku Hocamız'ın, bu hadis kitabının içindeki bilgilerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş râvilerin, âlimlerin

ruhlarına hediye olmak üzere; biz yaşayan müslümanların da Mevlâmız'ın rızasına uygun ömür sürüp, sàlih ameller işleyip, huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye bir Fâtîha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, öyle başlayalım!

.....

a. Müslümanın İhtiyacı İçin YürümeK

Peygamber SAS Efendimiz, bir müslümanın diğer müslüman kardeşine yardımını hususunda buyurmuş ki:¹

مَنْ مَشَى فِي حَاجَةٍ أَخِيهِ، كَانَ خَيْرًا لَهُ مِنْ
اعْتِكَافٍ عَشْرِ سِنِينَ؛ وَمَنْ اعْتَكَفَ يَوْمًا ابْتِغَاءً
وَجْهِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، جَعَلَ اللَّهُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ النَّارِ
ثَلَاثَ خَنَادِقَ، كُلُّ خَنْدَقٍ أَبْعَدَ مِمَّا بَيْنَ الْخَافِقَيْنِ

(طس.ك.هب.خط. عن ابن عباس)

RE. 444/14 (*Men meşâ fî hâceti ahîhi, ve beleğâ fîhâ, kâne hayren lehû min i'tikâfi aşri sinîn; ve men i'tekefe yevmen, ibtiğâe vechi'llâhi azze ve celle, ceala'llâhu beynehû ve beyne'n-nâri selâse hanâdika, küllü handekın eb'adü mimmâ beyne'l-hâfikayni*)

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VII, s.220, no:7326; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.424, no:3965; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.351, no:13716; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.126, no:1802; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VIII, s.532, no:24019; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.452, no:23996.

(*Men meşâ fî hâceti ahîhi*) “Her kim ki müslüman kardeşinin ihtiyacını görmek için harekete geçerse, (*ve beleğâ fîhâ*) işi de başarır, o kardeşin işini hallediverirse; (*kâne hayren lehû min i'tikâfi aşri sinîn*) bu onun için on yıl i'tikâf etmekten daha hayırlıdır.”

Efendimiz arkasındaki cümlede, itikâf denilen ibadeti izah ediyor: (*Ve men i'tekefe yevmen*) “Her kim ki bir gün itikâf eylese, (*ibtigâe vechi'llâhi azze ve celle*) Aziz ve Celil olan Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızasını kazanmak için bir gün, bir camide bir itikâf ediverse... (*Ceala'll xahu beynehû ve beyne'n-nâri selâse hanâdîka*) Allah-u Teâlâ Hazretleri o itikâf eden kulla cehennem arasında üç tane mânia, çukur, geçilmesi imkânsız hendek meydana getirir. (*Küllü handekın eb'adü mimmâ beyne'l-hâfikayni*) Her bir hendeğin genişliği maşrık ile mağrip arasındaki mesafeden daha geniş olmak şartıyla, üç hendek meydana getirir.”

İbn-i Abbas RA rivayet etmiş. Taberânî'de, Hatîb-i Bağdadî'de, Beyhakî'nin *Şuabü'l-İman*'ında nakledilmiş bir hadîs-i şerîf ki, zaten daha başka hadîs-i şerîflerle mânası te'vid olunmuştur.

Bu hadîs-i şerifte, müslümanın müslüman kardeşinin yardımına koşması gerektiği delili var. Ortaya o çıkıyor. Ve bunun sevabı var. Umumiyetle insan, İslâm'ı iyi bilmezse, şekle bakar. Zaten insanların akıl seviyesi, kültür seviyesi itibariyle şekilden öze doğru yükselmek daha yüksek insanların işidir. Basit insanlar şekille uğraşır. Öze inmek, daha yükseklere çıkmak gelişmiş insanların işidir.

Müslümanlık nedir? Namaz kılmak mı, oruç tutmak mı, hacca gitmek mi?

Evet, İslâm'ın, Allah'ın emirleri arasında bunlar var. Hemen hatıra gelen şeyler... Üstelik bunların hatıra gelmesi yanlış da değil. Hakikaten bunlar hakkında, bunların sevaplarının çokluğu hakkında rivayetler de var. Namaz kılmanın sevabı hakkında çok rivayetler var. Hacca gitmenin, oruç tutmanın hakkında çok rivayetler var. Ramazan'da itikâf etmenin sevabı hakkında çok rivayetler var.

Allah rızası için bir *Allàhu ekber*, bir *Sübhàna'llàh*, bir *Lâ ilâhe illa'llàh* demenin sevabı hakkında hadîs-i şerîfler var ki, okuduk. Bir *Lâ ilâhe illa'llàh*, insanın cennete girmesine vesîle oluyor. Bir *Sübhàna'llàh* mizanının ağır bastırmasına sebep oluyor. Bunlar hakkında rivayetler var.

Bunlar şeklen, ilk önce hemen karşımıza gelen ibadetlerdir. Ama bunların ötesinde daha başka şeyler var ki, bunlar insanın kalbine, iç âlemine, niyetine, gönlüne taallûk ediyor. İşte işin aslı oradadır.

İnsanın kalbi pâk olmazsa, gönlü temiz olmazsa, iç âlemi intizamlı olmazsa, içi güzel olmazsa dış güzelliğinin kıymeti kalmayıverir. İç güzelliği dış güzelliğinden kat kat daha üstündür. Nice insan vardır ki zâhiri mâmurdur, içi haraptır. Bir ev ki dışı pırıl pırıl boyanmış, ama içinde merdivenleri yıkık, her tarafından hava geliyor, kaloriferi yok, suyu yok, böcekler, fareler dolaşüyor... Kıymeti yok. İç haraplığı daha fenadır. İçi mâmur oldu mu varsın dışı harab olsun... Dış da önemli ama o ikinci planda gelir.

Hatıra gelen kıymetli ibadetlerden birisi, Ramazan gelince yine söyleyeceğiz:

“—Aman Ramazan’ın son on gününde Efendimiz SAS i’tikâf eylemiştir, on gününü camide geçirmiştir, kendini ibadete vakfetmiştir. Kadir gecesinde evde ibadet etmek imkânı da vardır. Ama ey müslümanlar; durumu müsait olan kardeşlerim; aman etmeyin eylemeyin, gelin bu çok kazançlı on günü camide itikâf ederek geçirin!” diyeceğiz.

Bu muhakkak, hakikaten sevaplı.

Ama bakın bu hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz ne buyuruyor, İbn-i Abbas RA’ın rivayet ettiğine göre:

“—Bir müslümanın bir müslüman kardeşinin ihtiyacı peşinde koşup onu bitirivermesi, yirmi yıl itikâf etmekten daha hayırlıdır.” İşte her zaman söylediğim bir noktaya bu hadîs-i şerîf işaret ediyor: Bizi birbirimize muhabbetle bağlayan İslâm’dır, imandır, bu hadîs-i şerîflerdir. Bunlar alınır mı ne olur?

Tesbihin ipi alınmış gibi olur. Tesbihin ipini çekip aldığı zaman, o 99 tane, her birisi 99 yere gider. Hatta toplamak istesen bazısını da bulamazsın; kimisi sedirin altına gider, kimisi koltuğun altına gider. Artık bir dağıldı mı, bir daha toplayamazsın... Milletın fertleri de, ümmetin fertleri de böyledir.

İslâm gelmiş, birbirlerine düşman olan, ezeli ebedi birbirleriyle çekişip duran insanları kardeş etmiş; insanlara edebi, ahlâkı öğretmiş,

birbirine sevgiyle saygıyla muamele etmeyi öğretmiş. Allah rızası için fedakârlık yapmayı öğretmiş. Malından bağışta bulunmayı öğretmiş. Canını arkadaşları için ortaya koymayı, cihad etmeyi, vatani milleti için hayır yapmayı, canından bile icabında vazgeçmeyi öğretmiş.

Şimdi birileri milleti İslâm'dan vazgeçirmeye çalışıyor; bu iyilik mi? Vallâhi de billâhi de iyilik değil. Tesbihin ipini koparmak gibi bir şey.

İşte o gittiği için, bu eğitim eksik kaldığı için, “Bu imanın özü, esâsı, dinin aslı müslümanın müslümanı sevmesidir.” diye o nokta ihmal edildiği için, sosyal problemler çıkıyor. Onun için insanlar sınıf sınıf, grup grup ayrılıyor, birbirlerini boğazlamaya kalkışıyor. Bunu başka şeyle sağlayabilir misiniz? Sağlayamazsınız,

sağlayamazsınız, sağlayamazsınız! Sağlanmaz!

Bu nizamı, bu kâideyi Allah-u Teâlâ Hazretleri koymuştur, Yaradanımız, her şeyi bilen Rabbü'l-âlemîn koymuştur.

Bir şeyi, “Bir bilene soralım!” demiyor muyuz? İnsaf edin, birhukuk meselesini bir hukukçuya sormuyor musunuz? Hastalandığın zaman bir doktora sormuyor musun?

Bu kaideleri, bilenlerin en iyi bileni Allah-u Teâlâ Hazretleri koymuştur.

Şimdi istiyoruz ki bunları kaldıralım! Niye kaldıralım?

“—İçki içeceğiz, İslâm mâni; flört edeceğiz, İslâm mâni; rüşvet alacağız, İslâm mâni; başkasının hakkını çiğneyeceğiz, İslâm mâni...”

İslâm'ı bütün nefsânî arzularımızın karşısına çekilmiş bir kocaman duvar gibi görüyoruz, kızıyoruz.

“—Kardeşim, sen kendine kız, ne diye İslâm'a kızıyorsun? Sen de ötekisi gibi rüşvet almayan, hırsızlık etmeyen, arsızlık etmeyen insan olsana!”

“—Hayır, ben öyle olmakta devam edeceğim. İslâm yıkılsın, bu duvar yıkılsın önümden yahu, istediğimi yapayım, istediğim edepsizliği yapayım.”

İstediğin edepsizliği yaparsan, bu gemi batar.

Hani farz-ı muhâl; imkânsız bir farz, “Haydi yap istersen...” diye desek... Diyemeyiz, dememiz mümkün değil de...

“—Yap, tamam rüşvet yiyen rüşvet yesin, cehenneme kadar yolu var, zıkkım olsun, yesin. Hırsızlık yapan buyursun yapsın. Arsızlık eden etsin...” desek...

O zaman bu nizam, bu cemiyet durmaz ki; gemi batar. Geminin alt tarafını deldiğin zaman, içine su geldiği zaman gemi durmaz ki, batar.

“—Efendim bir deneyelim.”

Ama sen batmaya başladıktan sonra gemiyi kurtaramazsın ki...

“—Bırakalım, bir deneyelim hocam. Sen dokunma, bırak, herkes istediği edepsizliği yapsın.”

Yok, öyle şey yok. Millet tecrübe tahtası mı? Bir batarsa koca denizin ortasında...

“—Şunu bir deneyelim bakalım. Deldiğimiz zaman batacak mı şu gemi?”

Batar. Bu, iki kere iki dört eden bir şey. Gemi batar.

Gemi misalini Peygamber Efendimiz veriyor. Efendimiz:

“—Sizden biriniz bir gemide olsanız, bir kısmı üst güvertede olsa, bir kısmı ambarda olsa... Ambardakiler su almak için yukarıya çıkıyorlar iniyorlar, çıkıyorlar iniyorlar, çıkıyorlar iniyorlar... Merdivenden inip çıkmak zor geliyor, ‘Şuradan bir delik açayım, suyu kestirmeden alayım.’ dese olur mu?” diyor.

Olmaz, gemi batar.

Onun için bize kızsalar da kızmasalar da...

“—Küçük çocuk, şurubu içmek istiyor mu?”

İstemez ama ağzını tutarız, elini tutarız, “Sus bakalım!” deriz, biraz bağırırız, “Bu şifa olacak, bak sen bunu içmezsen zatürre olursun, ölürsün.” diye biz ona zorla içiririz. Çocuk bağırır, çağırır...

Çocuk iğne yaptırmayı ister mi?

İstemez, doktoru gördüğü zaman annesinin kucağına sarılır.

Annesi onun elini tutuverir, yine o iğne yapılır.

Neden? Şifa var. Acı da olsa şifa var.

Şimdi biz yüzyılların denenmiş sosyal kaidelerini değiştirmeye çalışanların karşısında bigâne olarak duramayız. Çünkü o geminin içinde biz de varız. Sadece o yansa, o zaman bir şey değil ama biz de yanarız. Onun için bu cemiyeti sıhhatli tutmak zorundayız.

Bu cemiyetin yolu bizimle ilgilidir, suyu bizimle ilgilidir, çocukların eğitimi bizimle ilgilidir, her şeyle ilgileniriz. Çünkü biziz, çünkü bize dedelerimizin emanetidir. İşte İslâm da bize dedelerimizin emaneti...

Benim bu anlattıklarım, bir bakıma utanarak anlatıyorum, faydacı nokta-ı nazardan, faydası var diye anlatıyorum. Halbuki biz mü'miniz, faydayı zararı düşünecek insan değiliz ki; Rabbimiz böyle emretmiş, Rasûl-ü Edîb'i Muhammed-i Mustafâ SAS böyle buyurmuş; biter.

Rasûlullah bir şey söyledikten sonra, bize ikinci bir sözle karşısına çıkmak yakışır mı? Olmaz!

“—Efendimiz böyle buyurmuş, bitti kardeşim, tamam, boşuna artık çırpınma, debelenme. Tamam, bu böyledir.” deriz.

Ama biz bir de işin fayda tarafını anlatıyoruz. Neden?

İnanmayanlara anlatıyoruz kardeşim, bilsinler diye...

“—Bak bir sosyoloji diye ilim vardır. Bak bir milletin yükselmesi alçalması neyle olur, tarih bunu kaydetmiş. Tarih ilmi var, tarihten çıkarılacak ibretler var...” Biz inat edenlere anlatıyoruz; “Etmeyin eylemeyin!” diye onlara anlatıyoruz, yoksa sözümüz size değil.

Biz hadis dedik mi tamam, akan sular durur. Efendimiz böyle buyurmuş, bitti. Ama başkasına da anlatmak zorunda kalıyoruz ki, o da edepsizlik etmesin diye.

İslâm geldi mi, müslüman kardeşinin işine koşmak için çalışacak. Bu hadisi duyan insan durur mu? Şimdi ben yarın bir müslüman kardeşimin bir işi olsa, sabahtan akşama ona koştururum...

“—E tatil...”

Olsun, sevap kazanacağım. “Yirmi yıllık itikâf etmiş gibi sevap kazanacağım.” diye koştururum. Bu güzel bir kâide, kaçırılır bir şey değil ki.

Hatırlıyorum, Mehmed Zahid Kotku Hocamız Rh.A. sağdı, arkadaşlarımız itikâfa girdi. Teşvik ediyor çünkü sünnet... Bir beldede hiç kimse itikâfa girmese...

İtikâf ne demek? Bir camiye geleceksin, orada kalacaksın, ibadet edeceksin, gece de orada yatacaksın. İtikâf bu.

Tabii on gün itikâfa yatınca, camide ibadet edince, onun da kendine göre problemleri var. İtikâfın da problemleri var.

İtikâf eden insan ne der? Der ki:

“—Ooh, var mı benim gibisi? On gün itikâf etmişim, hem de itikâf etmenin bu kadar sevabı var. Günah işlemedim, tesbih çektim, Kur’an okudum, ibadet ettim, namaz kıldım, oruç tuttum...”

Bu iş biraz hoşuna gider; böbürlenir, koltukları kabarır.

Arkadaşlar da her halde, biraz öyle heveslendiler. Hocamız Rh.A. İbn-i Abbas RA’dan bu mânada bir hadise nakletti, şöyle:

Bir gün, İbn-i Abbas RA ki sahâbe-i kirâm içinde ilmiyle tanınmış, müstesna güzellikte olan bir kimseydi. Güzelliğinden görenlerin gözleri kamaşırđı. Kureyş kabilesinden, Efendimiz'in amcazâdesi, o güzellikten o da pay almış, çok güzel bir delikanlı idi. Efendimiz'in sağlığında gençti. Çok da alimdi, çok da edepliğdi. Genç olduğu halde Hz. Ömer RA onu meclisinde müstesna bir mevkiye oturturdu. Herkes onun yanında konuşamazdı ama İbn-i Abbas RA'a çok itibar ederdi.

İbn-i Abbas RA itikâfa girmiş. Namazda tabii dışarıdan gelenler oluyor ya... İtikâfın cuma namazı kılınan bir mescidde yapılması efdâl. Bakmış, müslümanlardan birisi camiye gelmiş ama hâli perişan. İnsan baktı mı görür ya...

“—Yahu senin benzin sararmış, seni üzüntülü görüyorum. Niye böyle üzüntülüsün, bir derdin mi var?” diye sormuş.

“—Evet ey Abbas'ın oğlu, benim bir sıkıntım var.” “—Nedir derdin?” diyor.

“—Filanca kimseden borç almıştım, vakti geldi, ödeyecek imkânım yok. Söz de vermiştim, çok sıkıştım, borcumu ödeyemediğim için çok utanıyorum. Üzüntüm odur.”

“—Ha, ben o şahsı tanırım. İster misin gideyim senin nâmına ricada bulunsam? İster misin?”

“—Çok makbûle geçer.” diyor, “Lütfedersiniz” demek istiyor.

İbn-i Abbas RA mescidden çıkmış, başlamış onunla beraber yürümeye... Adamcağız hemen fark etmiş, demiş ki:

“—Ey Abbas’ın oğlu! İtikâftaydınız. İtikâftan dışarı çıkınca itikâfınız bozulacak.”

Diyor ki:

“—Şurada yatan zâttan bizzat işittim ki, — Peygamber Efendimiz’in türbe-i saadetini gösteriyor— bir müslüman kardeşinin işini görmek, yirmi yıllık itikâftan daha hayırlıdır.’ buyurdu. Ben o fırsatı kaçırmayayım.”

O yardım etmeye koşuyor. Herhâlde rica ediyor, ya affettirir, bağışlatır veyahut te’cil ettirtir. Neyse, bir işini görmek...

İşte böyle olacağız.

Bir günlük itikâf da, cehennemle insanın arasında üç tane ulu hendek meydana getirir ki, her bir hendeğin mesafesi doğu ile batı arası kadardır. “Cehenneme girme ihtimali çok azalır, tehlikelerden emniyette olur.” demek.

İşte böyle... Müslümanlar birbirlerini sevsin, birbirlerinin yardımına koşsun, imdadına yetişsin, her hususta hizmet imkânı arasın.

Gümüşhâneli Hocamız ki şu hadis kitabını yazmış olan mübarektir, Allah şefaathlerine nâil etsin; bir kitap yazmıştır *Tarikatlerde Usûl* diye. Arapça’dan tercüme edilip yeni harflerle de neşredildi. Orada diyor ki:

“—Şazelî tarikati şöyledir, Kadirî tarikati böyledir, Bedevî tarikati şöyledir, Desûkî tarikati şöyledir. Ama hepsinin müşterek bir hususiyeti, müşterek olan bir esâsı vardır; hepsinde *hizmet şarttır, hizmet...*”

Derviş hizmet ehli olacak, hizmete koşacak, yardıma koşacak. Büyüklere saygı, küçüklere sevgi, yapabileceği tarzda hizmete koşacak.

İşte bizim cemiyetimiz böyle bir cemiyetti; tepeden tırnağa, binası, camisi, medresesi, şusu busu, hepsi hayırdır. Herkes millete hizmet için koşuşmuştur, neler yapmışlardır, iyilik için fırsat aramışlardır. Allah bize de imanın o lezzetini, o şuurunu, İslâm'ın bu derinliğini kavramak nimetini ihsân eylesin...

b. Zâlime Yardım İçin Yürümek

İkinci hadîs-i şerîf... Bu hadîs-i şerîf Taberânî'de, Buhârî'nin Târih-i Kebîr'inde, Begavî'de, Ebû Nuaym'da zikredilmiş bir hadîs- i şerîftir. Bu da işi başka bir yönden alan, demin söylediğimiz hadîs- i şerîfe kutup bir başka istikâmeti gösteriyor.

Buyurmuş ki Peygamber SAS Efendimiz:²

² Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.227, no:619; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.547, no:5709; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.IV, s.372, no:7064; Şeybânî, *el- Âhâd ve'l-Mesânî*, c.IV, s.97, no:2252; Buhârî, *Târih-i Kebir*, c.IV, s.250, no:2693; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.I, s.155, no:341; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.92; İbn-i Kâni', *Mu'cemü's-Sahâbe*, c.I, s.72, no:43; Evs ibn-i Şurahbil RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.499, no:7596; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.281, no:2627; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.454, no:24002.

مَنْ مَشَى مَعَ ظَالِمٍ لِي عَيْنَهُ، وَهِيَ عِلْمٌ أَنَّهُ ظَالِمٌ،

فَقَدْ دُخِرَ مِنَ الْإِسْلَامِ

خ. فى التاريخ، والبغوى، والباوردى، وابن شاهين، وابن قانع، طب. حل. ض. عن أوس بن

(شرحبيل)

RE. 445/1 (*Men meşâ mea zàlimin li-yuînehû, ve hüve ya'lemu ennehû zàlimun, fekad harace mine'l-islâm*)

(*Men meşâ mea zàlimin li-yuînehû*) “Her kim ki bir zalimin yanı başında ona yardım edeyim diye, yürürse... (*Ve hüve ya'lemu ennehû zàlimun*) Ve biliyor ki o zalimdir.”

Ama yine de yardımdan vazgeçmiyor. Maaş gelecek, menfaat gelecek diye onun yanında gidiyor. (*Fekad harace mine'l-islâm*) “Böyle bir kimse İslâm’dan çıkar.”

Çünkü zulüm, İslâm’ın en büyük düşmanlarından biridir. İslâm bazı şeyleri kökünden kazımıştır, yıkmıştır; birisi zulüm, birisi şirk.

İslâm’da zulme hiç taviz yoktur. Müslüman bir zalime, (*Yâ seyyidî*) “Ey efendim!” bile diyemez. Derse, Arş-ı A’lâ titrer.

“—Vay! Bu müslüman bir zalime ‘Ey efendim!’ dedi!” diye Arş-ı A’lâ titrer.

Öyle şey yok. Sözle bile taviz yoktur. Zalime yardım yok. Neden?

Zulüm fenadır da ondan.

İçinizde hiç zulmü beğenen var mı? Hiç beğenilir mi? Mümkün değil. Onun için zalime de yardım yok.

Zalim kendisi ateş olsa cirmi kadar yer yakar. Ne kadar; 180 santim boyunda, 55 santim eninde... O kadar yer yakar. Tepeden tırnağa ateş olsa o kadar yer yakar. Zalimi bayağı anlı şanlı bir zalim yapan, tarihlere geçirten, etrafındaki dalkavuklardır. Zalimi zalim yapan; sen ve ben...

Onun için İslâm hastalığı öyle kıyısından köşesinden azıcık kurcalamaz, kökünden temizler, kökünden söküp atar. Hiç imkân bırakmaz.

“—İçki haram!”

“—Haram ama ben imal ederim, satarım; kendim içmem!”

“—İmal de edemezsin, satamazsın da...”

“—Hayır, ben içmiyorum, satmıyorum; sadece hammallığı yapıyorum, kamyonu yüklüyorum, öbür tarafa taşıyorum.”

“—Taşıyamazsın da! Onu da yasaklamış.”

“—Efendim ben sunmuyorum ama misafir odasında, salonda, Amerikan barda likör şişesi duruyor. Misafir geldiği zaman hizmetçime ikram ettirtiyorum. Kendim elimi sürmem, tövbe estağfirullah, hacıyım ben, korkarım...”

“—Olmaz ya! Hacının misafir odasında bar Amerikan olur mu?” Olmaz ama olduğunu ben gördüm. Böyle bir acayip dünyada yaşıyoruz ki kardeşlerim, öyle tezatlar içinde yaşıyoruz ki şapla şeker bir arada...

“–Yahu sen hacı mısın?”

“–Hacıyım, el-hamdü lillâh hacca gittim.”

“–Pekiyi bu ne?”

Bakkal kocaman, güzel levha yazdırmış, eski yazı; altına da Türkçe’sini yazmış. İyi, güzel... Tam içki şişelerinin yanına koymuş:

الرزق على الله

(*Er-rizku ale’llâh*) “Rızk Allah tarafından verilir.” demek. Kadere imanın bir göstergesi.

“–Rızkı Allah verir, ben kimseden korkmam. Rızkı bana Allah veriyor. Ben rızk için kimseye serfûru etmem, başımı eğmem, eyvallah demem, dalkavukluk yapmam.” demek o.

“–Niye içki satıyorsun, içiyor musun yoksa?”

“–Yok hocam, içmem ama bunu koyduğum zaman müşteri çok geliyor. Satmazsam müşteri gelmiyor.” diyor.

Tezatlı, acayip şey...

Bir müslüman, zâlim olduğunu bildi mi, o zalime yardım edemez; yanında yürüse, İslâm’dan çıkar! Bu, zalimin yanına varmayın diye büyük tehdittir.

Âyet-i kerîmede de buyurulmuş ki:

وَلَا تَرْكُنْ وَالِإِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ

(هود: ۱۱۳)

(*Ve lâ terkenû ile'llezîne zalemû fetemessekümü'n-nâru*) “Sakın ha zâlimlere meyletmeyiniz, sonra size de cehennem ateşi gelir, dokunur. Siz de onun yüzünden, o zalime meylettiğinizden dolayı o cehennem azabının tadını tadarsınız.” (Hûd, 11/113)

Zâlime taviz yok!

Ben yakınlarıma, akrabama bile söylüyorum:

“—Çocuk bir kabahat yaptığı zaman gülmeyin!”

Diyelim ki mesela, babasının sigarasını almış... Küçük çocuk, farz edelim babasının sigarasını gördü, ağzına alıyor. Bütün herkes kah kah kah, kih kih kih gülüyor.

Böyle şey yok! Çocuk edepsizlik yaptığı zaman, edebe mugâyir bir şey yaptığı zaman gülmeyin, taviz olur. Gülündüğü için çocuk onu tekrar yapar. Çocuğa o tavizi vermeyin!

Zalime karşı insan kale gibi sağlam dursun.

“—Efendim şu benim akrabam, şu yabancı. Bu benim komşum, çok sevdiğim bir kimse, bu ötekisi. Bu haksız ama komşum...”

Öyle şey olmaz. O zaman mahkemeleri kapatalım, hâkimlerin hepsini hâkimlikten terhis edelim; “Git, ne yaparsan yap; bakkallık yap, komisyonculuk yap, başka işle meşgul ol...” Mahkemeye lüzum kalmaz. Eğer ben sevdiğim adamı kayıracaksam, o sevdiği adamı kayıracaksa, hiç mahkemeye filan lüzum yok. Ama fiilen öyle oluyor.

Neden? İslâm ahlâkından, İslâmî ahlâktan uzaklaştık.

Eski hâkimlerden, eski devrin büyük alimlerinden bir tanesinin huzuruna, kadı efendinin huzuruna Harûn-u Reşid gelmiş, bir de gayrimüslim geliyor. Birisi Abbasî halifesi, ötekisi gayrimüslim. Kadı efendinin içinden yüreği cız etmiş. Harûn-u Reşid müslüman diye sevmiş, ötekisinin de kıyafetinden gayrimüslim olduğu belli... İstemiş ki Harûn-u Reşid müslüman olduğu için o haklı çıksın.

Ama dinlemiş, bakmış Harûn-u Reşid haksız. Gayrimüslime “Sen haklısın!” demiş, ötekisini mahkûm etmiş, “Sen haksızsın.” demiş. “Ne yapması gerekirse onu yapsın.” diye söylemiş.

Ama kitaplar yazıyor ki; ömrünün sonuna kadar “Tevbe yâ Rabbi! Estağfirullah yâ Rabbi!” diye tevbe etmiş. Niye?

“—Onlar içeri girdiği zaman, müslümana kalbim meyletti.” diye ona tevbe etmiş.

Hükmü bozuk vermemiş de, sadece kalbinin meyletmesine bile tevbe ediyor. İslâm böyledir.

Fatih Sultan Mehmed ile İstanbul’un ilk kadısının macerası belli değil mi?

Fatih Sultan Mehmed geliyor; yakışıklı bir komutan, devletin başkanı, ayakları yere değmiyor, civa gibi... İstanbul’u fethetmiş. İstiyor, burayı imâr etsin. Büyük bir ibadethane yaptırmak istiyor. Mimarı Rum; kendisinin verdiği malzemeyi çalmış çırpmış, sütunları kesmiş, istediğinin aksini yapmış. Basıyor cezayı. Ama öyle adalet yerleşmiş ki, gayrimüslim mimar sultanı dava ediyor.

Kadı efendinin huzuruna geliyorlar; padişah pervâsız geçiyor, sedire oturuyor. Kadı efendinin yüzü bir karış, diyor ki;

“—Sultanım burası adalet yeridir, geç bakalım şuraya, aşağı otur, diz çök bakalım!”

“—Pekiyi...” diyor, hemen aşağı iniyor. Adalet en önemli şey. Geçiyor, aşağı oturuyor.

“—Sen sanık mevkiindesin. Aleyhinde dava var, öyle başköşeye geçip oturamazsın. İstersen sultan ol, otur bakayım oraya...” diyor.

Beri tarafı dinliyor, bu tarafı dinliyor.

“—Tamam, padişah haksız, mimar haklı...” diye hüküm veriyor.

Şimdi ne olur? Filmi, kitabı, romanı burada kapatalım; bunun arkasından ne olabileceğini biz düşünelim. Bunu bilmeyen bir insan düşünsün. Bence ne olur?

“—Mademki padişaktır, İstanbul’u bile fethetmiş; o kadı efendinin canına okur. Anadolu’nun en uzak köşesine sürer. Veyahut boynuna bir kement taktırır, öldürtür, ya boğdurtur... Sayıyla mı verdiler, kim ne soracak... Belki boynuna bir ip taktırır... Veyahut bilmem nereye sürer, veyahut maaşını keser:

“—Defol! Sana kadılık parası verdirtmiyorum!” der... Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır... Bütün ihtimallere hayır!

Fatih Sultan Mehmed kalkıyor, dava bittikten sonra tebrik ediyor, kendisi mahkûm oldu, diyor ki:

“—Kadı efendi, Allah senden razı olsun, adaleti icrâ eyledin. Eğer ben sultanım diye bana meyletseydin, o zaman seni fena cezalandıracaktım!”

O zaman devlet reisi olarak cezalandırması gerekiyor. Çünkü kadı eğri büğrü, adaleti iyi icrâ edemiyor diye o zaman cezalandırması lazım.

Ama, “Seni tebrik ederim. İyi ki tam benim gönlümce adaletten ayrılmadın, bana biraz tabasbus, dalkavukluk yapıp da benim tarafıma meyletmedin, yoksa cezalandıracaktım. Tebrik ederim seni!” diyor.

O da gülüyor, minderini kaldırmış, minderinin altını gösteriyor, orada bir eğri hançer duruyor, minderin alt tarafında...

“—O nedir?” diyor.

“—Padişahım, sen de Şer-i Şerîf’in hükmüne razı olmasaydın, bu hançerle seni hançerleyecektim!” diyor.

Kitaplar böyle yazıyor. Yazması bile güzel, ki olmuştur da... Osmanlı sahasındaki adalet anlayışını, o devrin adalet anlayışını göstermesi bakımından güzel. İdeali buymuş, böyle olmasını istiyormuş. Ama bu dava hak, olmuş. Bir hristiyan, devlet reisini dava edebilmiş. Neresinden baksan, inkara imkân olmayan güzellikler var, faziletler var.

İşte İslâm böyleydi, biz böyleydik. Adalet yerini bulsun diye babasının lehine karar almaz, kardeşinin lehine karar almaz, kendi aleyhine karara imzasını basar. Adalet bu, İslâmî anlayış buydu.

Kardeşlerim! İşte İslâm'dan uzaklaşınca biz bunları kaybettik.

“Batı, Batı...” dedik; hiç adaletten nasipleri var mı şu adamların?

Bugünlerde biraz fazlaca gazete okuyorum, hem de çeşitlerine de bakıyorum, her çeşidini karıştırıyorum, sayfaları... Şu Avrupalıların yaptığı, şu Amerikalıların yaptığı hiç ipe sapa gelir şey mi, vefaya sığar mı, anlaşmaya, dürüstlüğe sığar mı?

Islak satıhta sabun gibi adamlar, fırt fırt oraya oraya kayıyor, tutmak mümkün değil. Bizim anlayışımıza hiç uygun değil. Adamlarda ahde vefa, oturmuş devlet, itimat edilen, sözüne, sıdkına, sadâkatine güvenilen devlet olmak hiç yok. Bir şey sandık, onların peşinden gittik, neleri bıraktığımız...

Vay, yüz bin vay kim dildârdan ayrılmışam.

Ne güzelliklerden ayrılmışız, farkında değiliz.

Eyvah bu bâzîçede bizler yine yandık,

Zîra ki zarar ortada bilmem ne kazandık.

Bu oyunda biz yandık. Yine zarar ortada, bir kâr yok.

İnsan benliğini, örfünü, ahlâkını, edebini, haysiyetini, kafasını bırakır mı? O benden ileri, güzel otomobil yapmış, Mercedes yapmış... Otururum, daha âlâsını yaparım! Uğraşırım, didinirim; yaparım!

İnsanın benliği oldu mu yapar; benliği olmadığı zaman köle olur.

Biz neyi bırakmışız?

c. Karanlıkta Mescide Gitmek

Üçüncü hadîs-i şerîf, ibadetin gayretinde olmanın, ibadet ehli olmanın sevabını anlatan bir hadîs-i şerîf. İbn-i Hibban'da, Taberânî'de, İbn-i Asâkir'de var. Ebu'd-Derdâ RA'dan rivayet edilmiş, daha başka râvileri de var.

Efendimiz SAS buyurmuş ki:³

مَنْ مَشَى فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ إِلَى الْمَسَاجِدِ، آتَاهُ اللّٰهُ
نوراً يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(ش.ع.طب.حب.هب.كر.عن أبي الدرداء)

RE. 445/2 (*Men meşâ fî zulmeti'l-leyleti ile'l-mesâcidi, âtâhu'llâhu nûran yevme'l-kıyâmeti*)

(*Men meşâ fî zulmeti'l-leyleti ile'l-mesâcidi*)

“Her kim ki gecenin karanlığında mescide doğru yürürse, (*âtâhu'llâhu nûran yevme'l-kıyâmeti*) Allah ona kıyamet gününde nurunu bahşeder, nur verir. Kıyametin karanlıklarında bırakmaz, ahirette karanlıkta koymaz. Yani mükâfatlandırır, ecre erdirir.”

Mâlum ibadet, namaz... Ayet-i kerimede bildiriliyor ki:

³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.69, no:4697; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.72, no:2905; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.394, no:2046; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.269, no:438; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XI, s.288, no:2810; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.566, no:20288; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.452, no:23997.

(*Inne's-salâte kânet ale'l-mü'minîne kitâben mevkûtâ*) “Muhakkak ki namaz, müminler üzerine belli vakitlerde farz kılınmıştır.” (Nisâ, 4/103) Günde, belirli zamanlarda mutlaka yapmamız gereken bir kulluk borcumuzdur. Belli zamanlarda yapacağız.

“—Niye beş tane olmuş; üçe, ikiye indirsek ya?”

Hepsinin hikmeti var! Zaten indirmek bizim elimizde değil de... Çok şükür ki beş tane. Ne güzel, beş tane olmasında ne hikmetler var... Sabahleyin, öğleyin, ikindi vakti, akşamleyin, gece yatma vakti. Ne kadar kritik zamanlarda ne güzel, ne kadar güzel!

Gündüz namaz kılacağız. Ortalık aydınlık, önümüzü görürüz, arkamızı görürüz, tehlike yoktur; camiye gideriz.

“—Zaten uykumu da aldım, zaten yatakta bir o tarafa bir otarafa döndüm, uykum hiç kalmamış, uyuyamadım. Hop kalkarım.”

Tamam, insan gider. Ama akşam namazı, yatsı namazı ve sabah namazı, bunlar biraz fedakârlığı daha fazla istiyor. Yatsı namazı karanlık bastırıldığı zaman gidilen bir namazdır. Sabah namazı da karanlıkta evinden çıkacaksınız ki, mescide yürüyüp varacaksınız. O da öyle biraz karanlıkta kılınan namazdır. Üstelik uykudan fedakârlık yapmayı gerektirir. İşte asıl babayığitlik, asıl vefa orada belli oluyor.

Sabah namazında camiye gider misin?

“—Hiç hocam, gidemiyorum.”

Senin vefan biraz az... Ben senin adını bilmiyorum, şimdi rahat rahat konuşabilirim. Adını bilsem hatırı kırılır diye söylemeye utanırım belki...

Senin vefan az kardeşim. Senin vefan olsaydı Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin hatırı için o sabah namazına uykundan fedakârlık yapıp o camiye gelirdin.

“—Hocam kılmıyor değilim, kılıyorum, yanlış anlama.” Tamam, kıldığını biliyorum. Allah kabul etsin. Ama olmaz.

Geleceksin, camide kılacaksın.

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

“—Canım öyle istiyor ki şu mihrâbı birisine havale edeyim, o mihrâpta namazı kıldıradersun; ben elime bir meşâle, yanan bir şey alayım, camiye gelmeyip de evinde namaz kılanların evlerini birer birer birer tutuşturayım!”

Efendimiz böyle buyurmuş. Böyle buyurmuşken, ben şimdi sana; “Buyur, namazı evinde kıl.” diyemem ki!

Efendimiz camiye gelmemizi istiyor. Neden istiyor acaba?

Birbirimizi tanıyacağız. Sen beni tanıyacaksın, ben seni tanıyacağım. Benim param var, sen yoksulsun; ben paramı sana vereceğim. Benim ihtiyacım var, sen güçlüsün; sen bana yardım edeceksin.

Bir arada konuşacağız;

“—Ya şu bizim mahallemizde bir dul adam, kadıncağız var. Bu kış ne yapacak, ne yakacak?

Haydi çıkartın bakalım kesenizden biraz paraları... Haydi odununu gönderiverelim bugün, sevinsin fukaracık... Yahu şu bizim mahallede filanca yetim var, şunu baş göz ediverelim. İşte namusludur, bak köyden gelmiş, Erzurum'dan, Erzincan'dan gelmiş bir çocuk, burada çırak girmiş, kalfa olmuş, namuslu bir insan, onu da baş göz ediverelim. Hadi bakalım düğün masrafı, toplaşın..."

Hep toplulukla olur. Hayırlar toplulukla olur. Onun için buraya geleceksin.

"—Evimde kılıyorum ya hocam."

Olmaz, öyle kaçaklık yok... Buraya geleceksin, muhabbet edeceksin, öteki müslümanları tanıyacaksın. Onlar senin kardeşin.

Sonra sen, evde kıldığın namazı Allah ya kabul eder ya kabul etmez, güzel kılmazsın kabul olmaz, ama burada paket hâlinde gittiği için, senin namazını ayırmazlar;

"—Ha, şu namaz iki para etmez, bunu paketten çıkar, atsuratına!" demezler.

Mevlâ öyle yapmıyor, topluca kabul ediyor. Burada namaz kabul olur da, evinde ya kabul olur, ya kabul olmaz.

Üstelik burada namaz kıldığın zaman sevap 27 kat fazladır, evinde 1 tane. Birr mi iyi, 27 mi iyi?

Üstelik camiye gelirken attığın her adım için bir günahın affolur, bir hasene yazılır, bir günahın affolur, bir hasene yazılır.

İnsan bunları kaçırır mı? Kaçırır...

Nasıl kaçıırır? Gevşeklik, tembellik sarmışsa her tarafını, vefası azalmışsa, ahiret kazancına pek aldırılmıyorsa...

“—Hocam filanca yerde bir bakkal var, şeker ki fiyatı belli, 20 lira ucuza veriyor.”

Hemen gidelim oraya... Beş kilo, on kilo... Herkes oraya gider, 20 lira ucuza veriyor diye.

“—Hocam bir kasap var, çok temiz et satıyor ve başka yerden 100 lira daha ucuz.”

Herkes hemen oraya gider. Ama bu manevî sevaplara gelince onu anlamıyor.

Demin dedim ya; şekil, ibtidâî insanların gördüğü şeydir.

Burada bir zengin çıkırsa, çantasına kağıt paraları doldursa;

“—Namaz kılanın her birine ister zengin olsun ister fakara, şukapıdan çıkarken eline birer tane mor binlik vereceğim...” dese...

Yapamaz mı? Yapar. 300 kişi alır, 300 bin lira dağıtır.

“—Sen mi namaz kıldın, al arkadaş, al arkadaş...”

“—Ben zenginim...”

Ya zenginsen al parayı, bir fakire ver.

“—Ama ben vereceğim işte, öyle ahdettim.” İnsan 300 bin lira dağıtabilir.

“—Filanca camide, camiden çıkana 1000 lira para veriyorlarmış!” deseler alimallah müslümanlar caminin kubbesinde namaz kılar.

1000 lira bulunmaz bir şey değil ama, 1000 lira için Beyoğlu'ndan, Sarıyer'den, Üsküdar'dan, Ümraniye'den buraya gelir muhterem kardeşlerim. Çünkü bedava sirke baldan tatlıdır, bedavadan cebine 1000 lira geliyor. Şimdi hesaplar o:

“—Vapura 30 lira vereceğim, otobüse 20 lira vereceğim, — bilmiyorum fiyatlarını, kusuruma bakmayın, yanlış olabilir— şöyle yapacağım; şu kadarı yanıma kâr.”

Onun için gelir. O zaman zihni de başlar doğru çalışmaya... Hem de hadis dersi var, hem de sevabı da çok diye... Ama asıl 1000 lira. Sevabı düşünerek bu gayreti kim gösterir? İmanı hakiki olan... Sevabı söylüyoruz ya, “Allah bu kadar sevap veriyor.” diye, inanmıyor musun?

“—İnanıyorum hocam.” Tamam, o zaman geleceksin.

Gece karanlığında camiye yürüyen insanın âhirette karanlığı olmayacak, Allah nur verecek, âhireti aydın olacak, sevaplara girecek.

Muhterem kardeşlerim!

Küçük çocuğa bir şey yaptırmak için şeker vaad edersin; “Gel kızım. Yapma evladım. Bak sana çikolata vereceğim, şeker vereceğim. İşte görüyorsun, gel al bunu, hadi kendin aç... “ Oradan maksat, buraya getirmek.

İyi müslüman, kaliteli insan, zeki insan bunu böyle yapmaz. Kendiliğinden yapar. Kendisi üretici olur. Tüketici olmaz. Kendisi güdülen olmaz. Kendisi hayır üreten bir hayır menbâi hâline gelir. Öyle olmamız lazım!

Bir müftü efendi vardı, beraber bir seyahat ettik, kulakları çınlasın. Bir de hâkim efendi vardı. Hava soğuk, biz de yolcuyuz, tir tir titriyoruz. Abdest aldık, ellerimiz dondu. İkinci vakti. İkinciye iki rekât kılacağız, arabaya binip gideceğiz. Hakkımız; dört rekâtı iki rekât kılabiliriz, seferîlik var. Ama bizim hâkim bey, şaka mı yaptı, ciddi mi yaptı bilmiyorum, elini tehditkâr bir şekilde savurarak:

“—Sünnet kılınacak!” dedi.

Mecburiyet yok, farz bile iki rekât kılınıyor. Zaten üşüyoruz, titriyoruz. Ama “Sünnet kılınacak!” dedi, öyle tehditli söyledi ki “gık” diyemedik, sünneti de kıldık. Farzı da iki rekât kıldık, gideceğiz.

Müftü Efendi yutkundu yutkundu;

“—Yahu insanı zorla sevaba sokuyorlar,” diyor.

Hani zorla günaha sokmak var ya... Zorla sevaba sokuyor.

Biz hep zorla sevaba sokulan müslüman mı olalım?

“Yürü cennete, haydi kalk!” mı diyeceğiz? Yoksa insan cennete koşa koşa mı gider?

Allah bizlere imanın lezzetini versin...

İnsan âşık oldu mu, o zaman her şey kolay gelir. Ne geceyi görür gözü, ne gündüzü görür, ne yolu görür... Bir koyulur...

“—Nereye gidiyorsun?”

“—Filanca yerde evliyâullahtan filanca zât varmış, onu ziyarete gidiyorum.”

“—Ya yol yok orada, dađ başında, filanca köyde...”

“—Olsun, ben ‘Yâ Allah!’ derim, arabadan indim mi, bir de bakarım gelivermişim.”

Bak âşık oldu mu, dağ dere tepe demiyor, şıp gidiveriyor. Allah bize, içimize aşk versin, şevk versin...

Allah-u Teâlâ Hazretleri okuduklarımızdan istifade etmeyi, okuduklarımızı tatbik etmeyi nasib eylesin... Aramıza muhabbet ilkâ eylesin... Gönüllerimizi, kalplerimizi birbirlerine cem’ ve te’lif eylesin... Aramızdaki buğz u adâvetleri, kinleri izâle eylesin...

Bizleri yekvücut, yolunda dâim, zikrinde kâim, bünyânün mersus gibi, kale duvarları gibi perçinlenmiş, kenetlenmiş, has hâlis, azîz, şerîf bir ümmet eylesin...

Fâtiha-i şerîfe mea’l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COřAN

27. 10. 1985 - İskenderpařa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

